

LBRIS

We know
books

SARAH BETH DURST

HANUL ÎNDEPĂRTAT

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

CAPITOLUL 1

Erau foarte mulți copaci. Calisa stătea lângă cutia poștală, cu rucsacul și valiza, și-și spunea cu tărie că acesta era exact lucrul de care are nevoie.

În fața ei se întindea pădurea, care străjuia un drum îngust, cu o singură bandă. Pini erau grupați laolaltă, cu arborii coniferi întreruși aici-colo doar de niște copaci cu scoarță albă, care ieșeau în evidență ca niște lumânări pe fundalul verde-închis. Deasupra, cerul era de un alb mat, iar norii acopereau soarele, ceea ce se potrivea cu starea ei de spirit – înnorat, cu șanse de ploaie.

— Va fi o vară minunată, a spus ea categoric, de parcă rostirea acestor cuvinte cu glas tare ar fi fost un fel de vrajă care le-ar fi făcut să se adeverească.

Pur și simplu nu-și imaginase cum va fi să se afle aici cu adevărat, singură, în mijlocul unui număr realmente exagerat de copaci, departe de toți oamenii pe care-i cunoștea și de tot ce îi era familiar. Se concentrase prea mult pe a nu fi *aici*.

Cu câteva săptămâni în urmă nici nu i-ar fi trecut prin cap să vină singură în Vermont pentru două luni, dar, după ce întreaga ei lume se prăbușise, a acceptat invitația. Voia să-și petreacă vara oriunde, numai nu în Brooklyn – oriunde, dar nu acolo unde urma să fie și Ethan, băiatul care-i smulsese inima din piept și apoi o călcuse în picioare cu entuziasmul

unui copil de patru ani în pantofi de step. Era o măsură esențială de grijă față de propria persoană.

Privind retrospectiv, Calisa se gândea c-ar fi trebuit să-l roage pe șoferul de Uber s-o ducă până la ușa casei strămtușii sale, în loc s-o lase la cutia poștală, dar, după câteva ore petrecute în tren și apoi în mașină, voia să meargă pe jos.

În plus, șoferul trâncănea încontinuu despre pescuitul la muscă. Așa că iat-o aici!

Va fi bine. După nori, și-a dat seama că nu va ploua decât mai târziu. Și, chiar dacă ar fi prins-o ploaia, își luase o umbrelă, deși nu mai știa unde anume o pusese în bagaje.

Totul va fi bine.

Urcându-și rucsacul pe umăr, Calisa a înaintat, târându-și valiza pe drum. De o parte și de alta a acestuia, copacii se înălțau deasupra ei. Mirosea a pin și a pământ umed și deloc a amestecul de carne fierbinte de gyros, gaze de eşapament de la autobuze, cafea și gunoaie putrezite, pe care-l asocia cu strada din fața apartamentului familiei sale din Park Slope. Deasupra, păsările ciripeau între ele cu triluri ascuțite și tăioase, făcând-o să se simtă ca o intrusă. Ascultând mai atent, i s-a părut că aude un cântec mai desțins, mai prietenos. Veverițele săreau de pe o creangă pe alta, făcând pădurea să foșnească. Fata s-a întrebat dacă în Vermont există lupi. Sau urși. Probabil că nu. Sau poate că da? Nu era în oraș, nici măcar în suburbii. Urșii nu erau ceva imposibil. Partea bună era că, dacă ar fi atacat-o un urs, ar fi fost o poveste senzațională de spus la petreceri. Sau un eseu excelent pentru admiterea la facultate. Încă nu începuse să-l scrie. Partea proastă era că n-ar fi fost deloc plăcut să fie sfâșiată.

Lângă ea, copacii foșneau din nou, iar Calisa a tresărit. A zărit o veveriță care alerga pe trunchiul unui pin. *Doar o veveriță. Nicidecum un urs. Doar imaginația mea hiperactivă.*

Pe Google Maps nu părea să mai aibă mult de mers de la drumul principal până la pensiune. A scos telefonul. Nu avea semnal. L-a vârat înapoi în buzunar și a continuat să meargă. În față, cerul se întuneca pe măsură ce norii cenușii îi înghițeau pe cei albi.

Drumul a făcut o curbă, iar înaintea ei, pe partea stângă, era un indicator de lemn pe jumătate devorat de iederă, cu litere săpate în el, care spuneau:

HANUL ÎNDEPĂRTAT

Fata a expirat, zâmbind.

— Vedeți? le-a spus copacilor. Aproape am ajuns.

Numele i se părea melodramatic – Vermont nu era atât de departe de Brooklyn –, dar acum, că se afla într-o pădure oarecare, probabil plină de urși, a decis că era potrivit. Se simțea extrem de departe de toate și asta era exact ce își dorea.

Înveselită, Calisa a grăbit pasul... și a început să plouă.

La început au fost doar câteva picături, una pe obraz, una pe cap și câțiva stropi pe drumul din jurul ei, apoi s-a transformat într-o ploaie mărunță. Calisa tremura mergând, dorindu-și să fi purtat ceva mai călduros decât tricoul ei preferat de la Brooklyn Beans (verde-albăstrui, cu imaginea unei cești de cafea și cu inscripția „Brew can do it!”) și o pereche de blugi scurți. Mama Kate insistase să-și pună în bagaj și o jachetă, chiar dacă era vară, dar aceasta era ascunsă undeva, probabil laolaltă cu umbrela. Nu voia să se oprească să le caute și să riște să ude tot ce mai avea în valiză. Mai bine să meargă în continuare.

După câteva minute și multe alte picături de ploaie, drumul urma urcușul unui deal și apoi, odată ajuns în vârf, se lărgea, dând la iveală o vale între versanții acoperiți de pini.

În spatele acesteia se întindea o panoramă spectaculoasă a munților, încununată de nori cenușii.

Iar în mijlocul văii se afla hanul strămătușii sale.

— Ha! a zis ea cu voce tare.

Calisa nu mai fusese aici de mult timp, de când avea cinci sau șase ani, iar locul nu se potrivea deloc cu amintirile ei. Își amintea de un han desprins din poveste, înconjurat de trandafiri și liliac, cu un pârâu murmurând pe lângă sau în spatele lui. Oare își imaginase toate acestea? Fusese atât de mică, încât amintirile ei erau neclare și confuze. Dar tot se aștepta să fie drăguț.

Chestia asta...

Nu era drăguță.

Ei bine, probabil că pe vremuri fusese un loc fermecător, dar, dacă era așa, asta se întâmplase cu mulți, mulți ani în urmă. Clipind ca să alunge picăturile de pe gene, Calisa s-a uitat spre hanul în paragină, întrebându-se ce se petrecuse. Pensiunea lui tanti Zee era cenușie, mohorâtă. Cea mai blândă descriere care-i venea în minte era „vintage în stare precară”. Îi amintea de un tort de nuntă strivit. Avea trei etaje, vopsea era decolorată și cojită, probabil că fusese odinioară albă cu detalii de culoarea fildeșului, dar acum era gri cu un gri mai murdar. Acoperișul era înclinat, strâmb, iar obloanele atârnavă inegal pe ambele jumătăți ale ferestrelor. Un geam de la etajul al doilea era acoperit cu placaj. Iar veranda care înconjura casa era atât de plină de viță-de-vie, încât jumătate din han era îngropat sub valul de verdeață.

Totul era copleșit de vegetație. Grădina cu flori, despre care mama Kate și mama Elise vorbeau cu entuziasm în timp ce Calisa își făcea bagajele – „Narcise, liliac, trandafiri și crini peste tot!” spusese ele –, era un dezastru. Bine, asta era o afirmație indulgentă. Mărăcinii și iedera din pădure se întindeau peste straturile cu flori, de parcă ar fi vrut să le

devoreze. Nici măcar nu se mai vedea pârâul care ar fi trebuit să curgă pe acolo, dacă el mai exista.

Părea că pădurea se pregătea să înghită întreaga pensiune.

Ca să fim cât se poate de sinceri, mamele ei spusese că tanti Zee avea probleme cu întreținerea aceluia loc. De fapt, acesta era motivul pentru care mama Kate avusese ideea s-o trimită pe Calisa aici. Putea s-o ajute pe tanti Zee și, în același timp, să se refacă după acea despărțire dureroasă.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, spusese mama Kate, veselă.

Dar Calisa nu credea că mama ei avea habar cât de degradat e locul. Dacă n-ar fi fost câteva lumini aprinse înăuntru, l-ar fi crezut abandonat.

Calisa a rămas la distanță, privind în gol la fațada pensiunii dărăpănate, în timp ce ploaia îi șiroia de-a lungul tricoului și se scurgea în teniși. Șosetele deja bălteau, iar din păr îi picura apă pe umeri. Nu așa își imaginase momentul intrării.

Măcar tanti Zee se va bucura că sunt aici. Era limpede că avea mult de lucru. Calisa nu se temea de munca grea. Se temea doar să nu pară jalnică. Era mult mai bine să fie un ajutor neplătit și supramuncit decât o fată cu inima frântă, de care să le fie tuturor milă. Ar fi fost fericită să fie Cenușăreasa, atât timp cât asta însemna că nu trebuia să danseze cu niciun fel de prinț.

Planul ei inițial pentru această vară nu cuprindea nimic din toate acestea. Înainte ca Ethan să strice totul, avea lucrurile frumos planificate: își asigurase un loc de muncă la un magazin vintage numit *Buttons and Bell-Bottoms*, ceea ce ar fi fost senzațional. Ar fi lucrat acolo câteva ore în fiecare după-amiază, jucându-se în principal pe telefon și probând cele mai fanteziste outfituri. După muncă, s-ar fi întâlnit cu prietenele ei. Ea, Maddy și Crystal își propuseseră să viziteze

toate cafenelele din Brooklyn până la sfârșitul lui august. În fiecare seară urma să se întâlnească cu Ethan la bodega unde lucra el, la parterul apartamentului ei. Luau cina (uneori cu familia lui, alteori cu a ei, alteori doar ei doi), se uitau la filme și se țineau în brațe sau ieșeau în oraș și mergeau la petrecerile amicilor lui Ethan. Ar fi trebuit să fie o vară foarte, foarte diferită de aceasta.

Acum... chiar dacă și-ar fi petrecut întreaga vară lucrând neîncetat în grădină, făcând treburi casnice și orice altceva până când ar fi făcut bășici și bătăături la ambele mâini, era totuși o idee mai bună decât să-l vadă pe Ethan în fiecare zi când trecea pe lângă bodegă și să se simtă din nou ruptă în bucăți.

Măcar aici inima ei va fi în siguranță.

Chiar dacă un pic plouată.

Ar putea să-și ia viața de la capăt în toamnă, cu capul sus, în ultimul an de liceu.

Calisa a inspirat adânc și a coborât dealul spre han. A străbătut cărarea cu pas zorit, ignorând pleoscăitul șosetelor ude din pantofi. Valiza pe care o trăgea după ea troncănea pe drumul denivelat.

O statuie de piatră cenușie, reprezentând o femeie cu mâinile împreunate în fața ei, o privea pe Calisa trecând. Ploaia îi picura pe fața împietrită, adunându-i-se în ochii goi.

Târând valiza pe trepte, Calisa a ajuns pe verandă. A dat aerul afară și a rezistat impulsului de a se scutura ca un câine ud. S-a mulțumit să picure la nesfârșit. Dar era o îmbunătățire: se afla sub un acoperiș, deși umbrarul verandei avea în mod evident mai multe găuri în el – ploaia se aduna în bălți din loc în loc.

Fata a cercetat din priviri ușa din față, neștiind dacă trebuie să bată sau să intre, pur și simplu. Era așteptată, iar acesta era un han, nu o casă. Nu bați în ușă la Marriott. Dar

avea un inel de ușă din alamă, în formă de bufniță... Calisa și-a spus că nu mai era cazul să amâne. Nu avea de ce să aibă emoții. Făcuse pasul în necunoscut: renunțase la slujba de vară, își luase rămas-bun de la prieteni și părinți și venise aici. Făcuse ce era mai greu. *Bat la ușă, apoi intru*, a hotărât ea.

A făcut un pas...

Și scândurile de lemn de sub ea s-au rupt. Fata s-a prăbușit sub verandă, cu răsuflarea tăiată. Rucsacul i-a rămas agățat de lemnele care au rămas intacte, ridicându-i-se deasupra umerilor. Valiza a supraviețuit, neatinsă, lângă gaură.

— Aaah!

Sunetul i-a zburat de pe buze ca un cotcodăcit de găină.

Nu era rănită, așa-i? Și-a controlat genunchii, gleznelor, coatele. Totul era în regulă.

Căzuse până la nivelul pieptului, iar gaura era cam la fel de lată cât trupul ei, plus o parte din rucsac. Punând mâinile pe scândurile întregi din față, Calisa a încercat să se ridice.

Dar nu a mers.

Deloc.

Poate dacă n-ar fi purtat rucsacul când a căzut... Dar îl purta, iar acum rucsacul era blocat în spatele ei. Cu el pe umeri, era ca un dop într-o sticlă.

Calisa a mai încercat o dată, sărind în sus și împingându-se în brațe și, după ce s-a ridicat la câțiva centimetri de sol, a început să dea din picioare. După ce a găfâit și a pufnit timp de un minut întreg, s-a afundat din nou în gaură.

OK, asta nu-i de bine.

Nu era cazul să intre în panică, și-a spus ea. Nu era ca și cum ar fi căzut într-o groapă în mijlocul pădurii din Vermont, înconjurată de urși, lupi și oameni ciudați cu topoare în mâini. Era pe (sau, mai exact, în) veranda din fața unei pensiuni respectabile. Dacă va striga după ajutor, cineva o va

LIBRIS | We know books
auzi și va veni s-o salveze. Doar că nu așa voia să-și înceapă slujba de vară. Cum să-i spună strămătușii ei, pe care nu o văzuse de mulți ani: „Bună, tanti Zee, am venit să te ajut, așa că ți-am făcut praf veranda”?

Nu, va găsi singură o cale de a ieși din această situație.

Dacă scăpa mai întâi de rucsac și apoi...

— Alo? s-a auzit o voce.

Masculină. Tânără.

— Ești cumva rănită?

Calisa a simțit cum se înroșește, sfâșiată între bucuria că era acolo cineva care s-o ajute și rușinea de a fi rămas blocată într-o groapă.

— Sunt OK.

Și-a răsucit cât a putut de mult partea superioară a corpului pentru a vedea cui aparține glasul. Sus, pe verandă, stătea un băiat care părea să fie de vârsta ei (din câte putea să-și dea seama) și atrăgător (*de asta* chiar era sigură), cu părul ciufulit și ud de ploaie. Pe lângă faptul că arăta absurd de frumos, ca și cum ar fi venit de pe platourile de filmare ale unui film, mai era și puternic, ceea ce era evident nu doar după mușchii brațelor, ci și după faptul că purta pe umăr un gargui mare de piatră, ca și cum ar fi fost un sac cu cartofi.

— Sunt Jack. Grădinarul, a spus el. Sau, mai exact, fiul grădinarului, dar îl ajut.

O privea încruntat, de parcă ea nu avea ce căuta aici, ceea ce Calisei i s-a părut o apreciere corectă. Nu avea ce căuta în mijlocul verandei sfărâmate.

— Aăă, bună, eu sunt Calisa, nepoata lui tanti Zee. Strănepoata.

Nu era cea mai poetică prezentare, dar măcar nu se mai poticnise la rostirea propriului nume, așa cum se întâmplase prima dată când îl văzuse pe Ethan. El îi spusese că era un nume fermecător. Dar ea nu venise aici cu intenția de

a avea o altă întâlnire stânjenitoare cu un băiat drăguț. De fapt, nici măcar nu se gândise la faptul că urma să interacționeze cu cineva de vârsta ei. Credea că vara asta va însemna doar ea și tanti Zee, cu câțiva oaspeți adulți distanți, care veneau și plecau. Nu voia complicații, nu avea nevoie de complicații. Cum ar fi să cadă prin podeaua verandei.

El a arătat spre gargui cu mâna liberă.

— Așa e Zef. Ar trebui să fie în camera 8. Îl pun la adăpost de ploaie înainte să aduc brânza.

Nimic din toate astea nu avea sens.

— Brânză? Pentru... Zef?

Jack a izbucnit în râs, un râs plăcut și cald, care a făcut-o să se simtă ca și cum tocmai spusese o glumă reușită, deși ea era doar confuză.

— Oaspetelui din camera 12 îi place brânza. Și legumele. Dar mai ales brânza.

— Și mie îmi place brânza.

Calisa s-a strâmbat la auzul propriei replici. *De ce sunt incapabilă să port o conversație normală cu un tip care arată bine? Poate pentru că încerc să fiu prietenoasă în timp ce sunt blocată într-o gaură în lemn?*

— Oricare, cu excepția brânzei albastre.

— Niciodată n-am înțeles brânza albastră, a căzut de acord Jack.

— Porțiunile albastre ar trebui să fie comestibile, dar nu pot să trec peste faptul că sunt, de fapt, mucegai.

De ce vorbea despre mucegai? Nu voia să vorbească despre mucegai. Voia să iasă din această groapă.

— Îmi place brânza cheddar. Și brânza de capră, cea moale, care se întinde pe pâine. E foarte bună cu gem de smochine.

— Îmi place mult cheesecake-ul.

— Tuturor le place cheesecake-ul.

— Nu și celor intoleranți la lactoză, a zis Jack.
 — Mm-hm, probabil că pentru ei e o glumă proastă, a spus Calisa. Prăjitură, dar nu prea.
 Jack s-a încruntat.
 — Ai dreptate. În cazul ăsta, n-ar trebui să servim așa ceva.
 — Doar dacă nu folosiți brânză fără lactoză.
 — Se poate?
 Calisa știa că există așa ceva, dar nu gătise niciodată cu ea.
 — Anul trecut am făcut un cheesecake obișnuit. Secretul este că trebuie să-l răcești treptat, altfel se crapă. Probabil că e același proces.
 Doamne, de ce mai purta încă această conversație? *Dacă universul se așteaptă să leșin în brațele lui după ce mă salvează, ca un fel de scuză cosmică pentru luna trecută... Nu, nu se va întâmpla!* Nu voia deloc să-i fie recunoscătoare acestui băiat.
 — Am mâncat odată o felie de cheesecake cu ciocolată albă și zmeură, a continuat el visător. Zmeura proaspătă e cea mai bună.
 — Afinele sunt și mai bune, a zis Calisa.
 — E limpede că n-ai mâncat niciodată zmeură direct din tufă.
 Nu mâncase, dar nici nu era chiar cea mai mare grijă a ei din acest moment. Calisa s-a zvârcolit, încercând să-și poziționeze mai bine brațele pentru a se ridica din groapă.
 — Sunt sigură că e delicioasă.
 A eșuat din nou și a oftat.
 Cu tonul rezervat al cuiva care nu este sigur dacă este nepoliticos sau nu, Jack a întrebat:
 — Ești oaspete aici? Adică ai spus că ești nepoata lui tanti Zee, dar... ea nu a pomenit nimic despre tine. Ar trebui să fii aici? Știa că vii?

— Așa ar fi trebuit, a răspuns Calisa. Mamele mele au vorbit cu ea.

— Ah...

Părea ușurat. Apoi a zis, șovăitor:

— Ești OK?

Nu.

— Da. Dar cred că sunt blocată.

Stai, băiatul ăsta credea că ea atârna așa în mod intenționat, cu jumătate de trup blocat în podeaua verandei? Nu vedea că avea nevoie evidentă de ajutor?

— Hm! a zis el, examinând gaura din verandă ca și cum ar fi fost o caracteristică arhitecturală, nu o catastrofă deloc intenționată. Lasă-mă să-l duc pe Zef în camera 8 și mă întorc să te salvez! Apoi ar trebui să vorbești cu tanti Zee. Ea e șefa aici.

Înainte să apuce să-i ceară ajutorul acum, nu după ce-și termină el treburile, Jack - fiul politicos și atrăgător, dar în cele din urmă inutil al grădinarului - dispăruse deja înăuntru. Calisa a mormăit pentru sine:

— OK, ăsta nu a fost deloc un *meet-cute**.

Doar ceva stânjenitor. Ce era cu întrebările de genul *Ar trebui să fii aici?* Era o pensiune. Chiar dacă nu fusese invitată, n-ar fi trebuit să primească tot timpul oaspeți care apăreau pe neașteptate?

— Nu contează.

Oricum, nu-și dorea deloc să fie salvată.

Și chiar și mai puțin să stea degeaba așteptând să fie salvată.

Dar tot nu avea cum să iasă din gaura din podea. Fata s-a uitat dincolo de verandă, în curte, dar nu vedea decât statuia acelei femei, cu o mână întinsă, printre buruieni.

* În filme sau în seriale, un *meet-cute* este o întâlnire amuzantă sau fermecătoare între două personaje, care duce la dezvoltarea unei relații romantice (n.r.).

— Mersi, dar nu cred că mă poți ajuta, a zis Calisa.

A încercat încă o dată să se împingă în brațe, pentru a scăpa din capcană. Însă a eșuat din nou.

Ce-ar fi dacă ar coborî în loc să urce? Ar putea oare să iasă de sub verandă târându-se? Nu era o idee rea. Calisa s-a lăsat în jos cu ușurință, iar rucsacul a urmat-o, o secundă mai târziu, lovind-o pe spate. Sub verandă era întuneric și umezeală, dar fata zărea o rază de lumină în stânga. S-a lăsat pe vine și s-a îndreptat către aceasta.

În fața ei s-au auzit șoaapte.

S-a oprit, străbătută de un fior.

— Hei?

Șoaptele au amuțit.

Oare erau glasurile oaspeților dinăuntru hanului? Privind mai atent dincolo de umbrele de sub verandă, nu a zărit nicio mișcare. A continuat să se meargă pe vine, anevoie, neavând chef să se târască pe pământul noroios.

A distins un alt șir de șoaapte, de data aceasta în spatele ei.

S-a răsucit iute. Nici de data asta nu era nimeni acolo. Inima îi bătea din ce în ce mai repede. Probabil era de vină acustica spațiului de sub verandă, care deforma cumva sunetul din interior, dar tonul șoaptelor îi făcea pielea de găină.

Grăbind pasul, Calisa a mers spre lumină și a ieșit de sub verandă. S-a ridicat în picioare, cu fața spre grădina inundată de vegetație și spre munții din depărtare. Ploaia conține, iar Calisa vedea fâșii de cer albastru străpungând norii de deasupra culmilor. Șoaptele încetaseră.

Întorcându-se în fața hanului, a ocolit gaura prin care căzuse și s-a apropiat cu mare grijă de ușă. A deschis-o fără incidente neplăcute și a pășit înăuntru, luându-și cu ea valiza și rucsacul.

A expirat prelung, simțind că înfăptuise un mic miracol prin simplul fapt că pătrunsese în pensiune.

Înăuntru, umbrele cuceriseră holul. Lumina intra prin ferestrele prăfuite, scaldând spațiul într-o pâclă delicată. A așteptat ca ochii să i se obișnuiască puțin cu întunericul. De o parte și de alta a fetei erau mai multe arcade, toate acoperite și învăluite în tăcere. Tapetul decolorat al holului era umflat de urme de apă. Pe un perete era agățată o oglindă atât de murdară încât părea să reflecte vălătuci de fum. În loc de chipul ei, tot ce a văzut Calisa când a trecut pe lângă aceasta a fost o pată estompată. În fața ei, între o scară (care, a presupus ea, ducea la camerele de oaspeți de la etaj) și un hol (care ducea cine știe unde), se afla recepția, cu mai multe chei vechi atârinate în cârlige pe un panou. Doar câteva chei lipseau de pe cârlige. S-a întrebat dacă asta nu cumva însemna că pensiunea era aproape goală.

Pe birou era un clopoțel de argint și Calisa s-a întrebat dacă ar trebui oare să-l atingă. Nu era oaspete și nu era sigură ce trebuie să facă. Instrucțiunile mamelor ei nu trecuseră de informațiile despre metrourul pe care să-l ia până la Penn Station, trenul pe care să-l ia până la Burlington (ca o aluzie la recenta sa despărțire, magistrala feroviară se numea Ethan Allen – cât de departe trebuia să fugă pentru a scăpa de amintirile legate de Ethan?) și de adresa pe care trebuia s-o dea șoferului de Uber. În plus, avea instrucțiuni clare să le trimită un mesaj imediat ce ajungea (sau să le sune dacă nu era Wi-Fi, deși cum putea exista o pensiune fără Wi-Fi?), ca să știe că era vie și nevătămată, că nu se rătăcise în munți și nu fusese nevoită să mănânce vererite și fructe de pădure pentru a supraviețui... Mamele ei erau îngrijorate, mai ales mama Elise, care ridica preocuparea părintească la rang de artă.

Calisa a aruncat o privire prin prima arcadă din stânga: părea a fi un salon. Era cenușiu și prăfuit, asortându-se cu nuanța exteriorului pensiunii. Numeroase cearșafuri,